

Františkovo slovo

č.28

Rodina a manželství nebyly nikdy tak napadány jako nyní

Nemůžeme oddělovat modlitbu od naslouchání druhému

Také podle slov poznáš křesťana

Pokud člověk mění svoji svobodu na autonomii, ničí stvoření

Mezinárodní asociace exorcistů: Přibývá případů posedlosti

V církvi chce Kristus uzdravovat a nikoli počítat hříchy

Římský biskup k evangelikálům: v úsilí o jednotu nečekejme na teology

Ďábel není mýtus a musíme mu čelit zbrojí pravdy

Papež kázal o správném postoji křesťana k Zákonu

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Rodina a manželství nebyly nikdy tak napadány jako nyní

Doprovázet a bránit rodinu, která je dnes atakována jako nikdy – tak lze shrnout reflexi papeže Františka na setkání se členy Schönstattskeho hnutí. Sedm a půl tisíc jich dnes přišlo do auly Pavla VI. u příležitosti 100. výročí vzniku tohoto hnutí, které založil roku 1914 o. Joseph Kenntenich. Téměř tři hodiny trvala audience, na níž byl promítnut film o této komunitě a zazněla svědectví manželů, rodin a mladých lidí, pocházejících z 50 zemí světa. Přítomni byli také kardinálové Errazuriz Ossa, Kasper a Rylko a několik biskupů.

Papež František celou hodinu odpovídal na otázky, které mu kladli členové zmíněného hnutí na čele s o. Heinrichem Walterem. Hned první z pěti otázek se týkala tématu nedávno skončené biskupské synody a to nikoli náhodou, protože právě rodinná spiritualita je typickým rysem Schönstattskeho hnutí. Osvědčeným výchovným a pastoračním prostředkem této spirituality jsou domácí svatyňky, tedy určitá zákoutí v bytě, kde je umístěn kříž, mariánská ikona a výzdoba podle individuálního vkusu každé rodiny; místo, které slouží individuálnímu i společnému ztišení a modlitbě a které dotváří atmosféru domova dané rodiny. Papež František si nebral servítky při popisu situace rodiny v soudobé kultuře:

„Myslím, že křesťanská rodina, rodina a manželství nebyly nikdy tak atakovány jako v této době. Napadány přímo či konkrétně. Mohu se mýlit. Odborníci z řad církve nám to mohou říci. Rodina je zasažena, zasahována a mržena jako by byla nějakou asociací. Rodinou lze dnes nazvat cokoli, ne? Kolik rodin je raněných, kolik manželství se zhroutilo, kolik jen relativismu je v koncepcích svátosti manželství. V této chvíli se ze sociologického hlediska a z hlediska lidských hodnot rodina ocitla v krizi, protože je bita a drásána ze všech stran!“

Papež proto vybídl k zamyšlení nad „soudobou realitou, v níž je svátost manželství znehodnocována a redukována na pouhý obřad. Ze svátosti se dělá pouhý sociální fakt. Sociální rozměr překrývá to základní, tedy **sjednocení s Bohem.**“

*„Co můžeme dělat?. Ano, můžeme pronést krásnou promluvu, principiální prohlášení... To je zajisté třeba. A to zřetelně: „Pohledte, to co nabízejí, není manželství! To je sdružení, ale nikoli manželství!“ Někdy je nezbytné říci věci velmi zřetelně a musíme to říci! Pastorační pomáhá, ale pouze v přímém kontaktu, takřkajíc „tělo na tělo“. Tedy doprovázet! A to znamená také ztrácet čas. **Největším mistrem ve ztrácení času je Ježíš!** Ztrácel čas doprovázením, aby dal uzrát lidskému svědomí, hojil rány a učil... Doprovázet znamená putovat společně.“*

V tomto smyslu, pokračoval Svatý otec, je „zapotřebí hlubší přípravy k manželství, aby bylo jasné, že je to navždy, což zpochybňuje kultura provizoria, která se ovšem dotýká stejně rodiny jako i kněží. Papež poukázal také na rodinná dramata, která se v první řadě dotýkají dětí trpících sváry mezi rodiči, ale také na nesakramentální soužití. Netřeba se přitom však pohoršovat,“ řekl papež:

„Kolik jen lidí dnes neuzavírá sňatek! Žijí spolu úplně anebo – jako jsem viděl i ve svojí rodině – žijí jen na částečný úvazek, od pondělka do pátku spolu, na sobotu a neděli k mamince.. To jsou nové naprosto destruktivní formy omezující velikost manželské lásky. Je tolik takovýchto soužití, rozluk a rozvodů. Proto je klíčové to, jak pomoci v přímém kontaktu, doprovázením, ne proselytismem, protože ten nevede k žádnému výsledku. Doprovázet trpělivě. Trpělivě. Jedno slovo dnes, jedno zítra... To je má rada.“

Podstatnou složkou spirituality Schönstattskeho hnutí je mariánská zbožnost, která se týkala druhé otázky.

„Pravda je, že Maria je Ta, která umí proměnit zvířecí stáj na Ježíšův domov. S trochou plének a mořem něhy. Je také schopna rozradostnit dítě v lůně jeho matky, jak slyšíme v evangeliu. Je schopna nás obdařit Ježíšovou radostí. Maria je zásadně Matkou.“

Papež František pak poukázal na již dříve zmíněnou příhodu týkající se úpadku mariánské zbožnosti v Evropě, jak ji osobně zažil v Belgii, kde mu jeden manželský pár velice angažovaný v místní farnosti a v katechezi sdělil, že nepotřebuje Marii, protože poznal Ježíše.“

„Strnul jsem. Rozesmutnělo mne to a způsobilo špatnou náladu. Je to jako by démon pod zdáním „lepší“ formy, odňal to nejlepší. Pavel říká, že se převléká za anděla světla. A to je Maria bez mateřství. Maria je Matkou. A to především. **Nelze chápat žádný Mariin titul bez toho, že je Matkou. Je Matkou, protože rodí Ježíše a pomáhá nám mocí Ducha svatého, aby se Ježíš v nás narodil a rosti. Je Tou, která nám nepřetržitě dává život. Je Matkou církve.** Je mateřstvím. Nemáme právo – a chybujeme, činíme-li tak – osvojit si psychologii sirotků. Křesťan totiž nemá právo být sirotkem. Má Matku! Máme Matku! Jeden starý, bodrý kazatel, mluvil kdysi o těchto typech sirotčí psychologie a svoje kázání končil: »Kdo však nechce mít Marii za matku, bude ji mít za tchýni!«.

Třetí otázka se týkala křesťanského svědectví a papež František vyšel z výroku Benedikta XVI., že **církev neroste proselytismem, ale přitažlivostí.**

„**A přitažlivost jí dá svědectví. První rada je svědectví.** Žít takovým způsobem, aby v druhých zvítězila touha žít jako my. Žít tak, aby se druzí začali zajímat a ptali se: proč. Svědčit ve všem. Nejsme spasitelé nikoho, zprostředkováváme Toho, který spasil nás, a to všem, což můžeme jedině, když do svého života, svého těla a do své životní historie přijmeme Jeho, Ježíše. Být svědky znamená nejenom konat charitativní skutky, které jsou jistě zapotřebí, protože všichni budeme souzeni podle protokolu, kterým je 25. kapitola Matoušova evangelia. Svědčit tedy v práci, výchově, službě druhým, ale nejenom to. **Svědčit životem. Jak ale žiji já? Nevedu dvojí život? Prohlašuji se za křesťana, ale nežiji jako pohan?** Světskost je duchovní, duch tohoto světa, který je Ježíšem odmítán. Stačí číst Janovo evangelium, kde se to často opakuje. Nesdílím tohoto ducha napůl se svojí křesťanskou vírou? Svědčit znamená chopit se jí cele. Je to životní volba.“

26.10.2014

Nemůžeme oddělovat modlitbu od naslouchání druhému

Papež František komentoval dnešní evangelium, ve kterém Ježíš odpovídá na otázku, které přikázání je největší, a spojuje vjedno přikázání lásky k Bohu a přikázání lásky k bližnímu.

„Již ve Starém zákoně obsahoval požadavek být svatí k obrazu Božímu, který je svatý, také povinnost pečovat o slabé, tedy cizince, sirotky, vdovy (srov. Ex 22,20-26). Ježíš naplňuje tento zákon smlouvy a sjednocuje božství a lidství v sobě, ve svém těle, v jediném tajemství lásky.

Nyní ve světle tohoto Ježíšova slova je láska mírou víry a víra je duší lásky. **Nemůžeme již oddělovat náboženský život, zbožnost od služby bratřím, oněm konkrétním bratřím, které potkáváme.** Nemůžeme už oddělovat modlitbu, setkání s Bohem ve svátostech, od naslouchání druhému, od blízkosti jeho životu, zejména jeho ranám. Pamatujte si: **láska je měřítkem víry.** Jak miluješ ty? A každý si sám odpoví. Jaká je tvoje víra? Věřím, nakolik miluji. A víra je duší lásky.“

27.10.2014

Také podle slov poznáš křesťana

Budeme-li ve svědomí zpytovat svoje slova, poznáme, zda jsme děti světla či tmy anebo šedi – řekl papež František v dnešním kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Lidi je možné poznat z jejich slov. Sv. Pavel – řekl papež s odkazem na dnešní první čtení z listu Efesanům (4,32-5,8) – „vybízeli křesťany, aby jednali jako děti světla a ne jako děti tmy. Podal katechezi o slovu. Jsou čtyři slova, podle nichž poznáme, zda jsme děti tmy:

„Slovo pokrytecké. Trochu tam, trochu tady, hlavně být zadobře se všemi. Prázdné, bezobsažné slovo zejíící prázdnotou. Slovo nevázané, banální a světácké. Slovo nečisté a neslušné. Tato čtyři slova nejsou vlastní dětem světla, nepocházejí z Ducha svatého, nepřicházejí od Ježíše, nejsou evangelní... Je to mluva nečistá či mondénní, prázdná či pokrytecká.“

Jaká je pak mluva svatých, tedy dětí světla? – tázal se papež.

„Říká to svatý Pavel: »Napodobujte Boha, žijte v lásce, dobrotě a mírnosti... Budte milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jako i Bůh odpustil vám. **Napodobujte Boha a žijte v lásce**«, tedy kráčejte v milosrdenství, odpuštění a lásce. To je slovo dětí světla.“

„Jsou křesťané zářiví a plní světla – poznamenal papež – kteří se snaží sloužit Pánu tímto světlem a jsou křesťané temnot, kteří vedou život hříchu, život vzdálený Pánu a užívají těch čtyřech slov, která jsou od zlého. Je však i třetí skupina křesťanů, kteří nesvítlí a nejsou ani temní“.

„Jsou to šedí křesťané. A ti stojí jednou na té straně a podruhé na oné. Lidé si o nich říkají: »Je ten člověk zadobře s Bohem anebo s ďáblem?«. Jsou šedí. Jsou vlažní. Nejsou ani světlí, ani tmaví. Takové Bůh nemá rád. V Apokalypse říká Pán těmto šedým křesťanům: »Nejsi ani studený, ani horký, vyplivnu tě ze svých úst.« Pán je příkrý vůči těmto šedým křesťanům, kteří říkají: **»Jsem křesťan, ale nepřeháním« a konají mnoho zla**, protože jejich křesťanské svědectví je svědectvím, které nakonec rozsévá zmatek, zasévá negativní svědectví.“

Nedejme se svést prázdnymi řečmi – pokračoval papež – „slyšíme jich mnoho, některé jsou krásné, dobře řečené, ale prázdné, bez obsahu. Jednejme však jako děti světla. „Prospěje nám, když se dnes zamyslíme nad svým jazykem - uzavíral papež – a ptejme se: „Jsem křesťanem světla? Jsem křesťanem tmy? Jsem křesťanem šedi? Tak můžeme udělat další krok vpřed na setkání s Pánem.“

Pokud člověk mění svoji svobodu na autonomii, ničí stvoření

Papežská akademie věd dnes na svém zasedání přivítala papeže Františka, který se ve své promluvě věnoval mimo jiné také dílu svého předchůdce Benedikta XVI., jehož busta byla dnes slavnostně odhalena ve vstupní hale této instituce. Petruův nástupce se dále zamýšlel nad pojetím přírody a vybídl křesťanské vědce, aby vědecký pokrok dávali do služeb celého lidstva a nikoli jen privilegované společenské skupiny či třídy.

„Radostné pohnutí v duši“ zakusil podle svých slov papež František při odhalení busty Benedikta XVI., kterou realizoval akademický sochař Fernando Delia a která – jak řekl dále František – „evokuje jeho ducha, který „s během času nezvětvává, ale vyjevuje stále více svoji velikost a moc“:

„Benedikt XVI. byl velký papež. Velký silou a pronikavostí svojí inteligence, velký svým přínosem k teologii, velký svou láskou k církvi a k lidem, velký svými ctnostmi a svojí zbožností... Určitě nebude nikdy možné říci, že jeho osobnost, jeho láska k Bohu a k bližnímu studiem a věděním vysychá. Právě naopak. Vědění, moudrost a modlitba jeho srdce i ducha rozšířily.“

Láska Benedikta XVI. k vědě - kromě dobře známé lásky k teologii a filosofii - se projevuje ve vážnosti, jakou chová k Papežské akademii věd, jejíhož předsedu jako první papež pozval před třemi roky na zasedání biskupské synody, protože „si je plně vědom významu, jaký má věda v moderní kultuře“. Papež František pak ve své promluvě věnoval pozornost tématu plenárního zasedání Papežské akademie věd, kterým byla evoluce pojetí přírody.

„Nebudu, jak správně chápete, zacházet do vědeckých podrobností této důležité a rozhodující otázky. Chci pouze zdůraznit, že Bůh a Kristus jsou s námi a jsou přítomni také v přírodě, jak prohlásil svatý Pavel na Areopagu: »V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme« (Sk 17,28). Když čteme v knize Geneze vyprávění o stvoření, hrozí nám, že si budeme představovat Boha jako kouzelníka, který je schopen kouzelnou hůlkou vytvořit všechno.“

„Tak tomu není, pokračoval Svatý otec. **Bůh stvořil bytosti a nechal je rozvinout podle vnitřních zákonitostí, které dal každé z nich, aby se rozvíjely a došly plnosti.** Obdařil bytosti vesmíru autonomií a zároveň je ujistil svojí neustálou přítomností, když obdařil bytím každou skutečnost.“

*„Počátek světa není dílem chaosu, který vděčí za svůj počátek něčemu jinému, ale vychází přímo z nejvyššího Principu, který tvoří z lásky. Big-Bang, kterým se dnes označuje počátek světa, neprotiřečí stvořitelskému zásahu, nýbrž jej vyžaduje. **Evoluce v přírodě neodporuje pojmu stvoření, protože evoluce předpokládá stvoření vyvíjejících se bytostí.**“*

Pokud jde o člověka, pokračoval papež František, dochází ke změně a nastává novost. Bůh dává lidské bytosti autonomii odlišnou od té, kterou má příroda, a tou je svoboda. Činí jej za stvoření odpovědným.

„Je však také pravdou, že činnost člověka, pokud se jeho svoboda stává autonomií, která není svobodou, ale autonomií, ničí stvoření, a člověk zaujímá místo Stvořitele. A to je těžký hřích proti Bohu Stvořiteli.“

Proto se vědec, zvláště křesťanský vědec - řekl dále papež František - „má tázat na budoucnost lidstva i Země a jako svobodný a odpovědný ji připravovat, chránit a předcházet rizikům, která ohrožují přírodu i člověka.

*„Vědce musí pohánět důvěra, že příroda ve svých evolutivních mechanismech skrývá potenciál, který má svojí inteligencí a svobodou objevit a uskutečnit tak, aby došlo k vývoji, který má v plánu Stvořitel. **Potom se činnost člověka, třebaže omezená, podílí na Boží moci a je s to vytvářet svět vhodný pro jeho dvojí – tělesný i duchovní – život; vytvářet lidský svět pro všechny lidské bytosti a nikoli pro skupinu či třídu privilegovaných.**“*

Řekl papež František na plenárním zasedání Papežské akademie věd.

Mezinárodní asociace exorcistů: Přibývá případů posedlosti

„Exorcisté zvláštní službou ve společenství s biskupy prokazují lásku a přívětivost církve vůči těm, kdo trpí působením Zlého“ – píše papež František v poselství zaslaném otci Francescovi Bamontemu, předsedovi Mezinárodní asociace exorcistů (AIE), kteří se v těchto dnech sešli poprvé od svého vzniku. Tato asociace vznikla při vatikánské Kongregaci pro klérus letos v červnu. Tohoto prvního setkání se účastnilo 300 exorcistů z celého světa. Diskutovali zejména o šíření a důsledcích okultismu, satanismu a esoterismu. Vatikánskému rozhlasu přiblížil tuto tematiku oficiální mluvčí asociace, psychiatr **Valter Cascioli**:

„Tyto praktiky poněkud otevírají cestu mimořádnému působení démonů. Počet lidí, kteří se těmto praktikám věnují a způsobují velké škody sociální, psychologické, duchovní i morální, neustále stoupá, což nám působí starosti, protože se nám také zvyšuje počet případů mimořádné démonské aktivity, zvláště obsesí a ďábelských posedlostí.“

Znamená to, že rizika zmíněných esoterických a okultistických praktik jsou podceňována?

*„Někdy ano. **Někdy ani běžná démonská činnost, tedy pokušení není brána v úvahu** zvláště těmi, kdo mají vlažnou víru. Vybízíme proto k větší bdělosti. Žijeme ostatně v obzvláště kritickém historickém okamžiku, kde se zdá, že shon, povrchnost, vyhrocený individualismus a sekularizace zcela ovládly naši společnost. Boj proti zlu a Zlému se stává stále více naléhavým. Je to zjevně způsobeno kromě přímé činnosti nepřitele Boha, také oslabením víry, nevázaností, tedy bezzásadovostí a dnes rozšířeným kulturním relativismem. Jsme také svědky častých mediálních, televizních, knižních či filmových sdělení, které částečně ze senzacechtivosti a okázalosti podněcují zejména mladé generace k tomu, aby se zajímaly o okultismus a satanismus, popřípadě jej praktikovaly.“*

Co a jak dnes ďábel podle zkušenosti exorcistů napadá?

*„**Jeho Istivost spočívá v tom, že nás vede k tomu, abychom uvěřili, že neexistuje,** čemuž napomáhá rozšířená laxnost naší společnosti. Slabá místa jsou stále stejná: oslabení víry. Velmi nás takéaráží vliv, jaký mají tyto fenomény démonské aktivity zejména na mladé generace a na rodiny.*

Víme, že ten, kdo rozděluje – ďábel – nás nejenom odděluje od Boha, ale rozděluje také lidi mezi sebou, i v rodinách. Odděluje také od reality, protože bohužel dochází také k situacím mentálního odcizení, které jsou druhotným projevem mimořádného démonského působení.“

Říká psychiatr Valter Cascioli, mluvčí Mezinárodní asociace exorcistů.

28.10.2014

V církvi chce Kristus uzdravovat a nikoli počítat hříchy

Církev vytváří Ježíš, který nehledí na hřích člověka, ale na jeho srdce, které hledá, aby jej uzdravil – řekl dnes papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Křesťané - vybídnul papež - se mají cítit součástí církve a nezastavovat se na jejím prahu.

Toto dílo vykonal Ježíš, když před dvěma tisíci lety vybral dvanáct sloupů, aby na nich postavil církev, a sám se stal jejím základem, nárožním kvádrem. Potom každému bez rozdílu otevřel brány této církve, protože **Kristus chce milovat a uzdravovat srdce, nikoli měřit hříchy**. Papež František rozjímal zároveň o dnešním evangeliu (Lk 6,12-19), které podává zrod církve povoláním Dvanácti, a o čtení ze svatého Pavla (Ef 2,19-22), který popisuje církev jako budovu, která vyrůstá na svých základech. Papež věnoval pozornost činům, které provázely založení církve. Modlitba, ke které se Ježíš odebral na horu, aby pak sestoupil k učedníkům a vybral jich dvanáct, přičemž zároveň přijímá a uzdravuje ty, kteří se Jej snaží jenom dotknout.

*„Ježíš se modlí, Ježíš povolává, Ježíš volí učedníky a rozesílá je, Ježíš uzdravuje zástup lidí. Všechnu tuto práci koná uvnitř tohoto chrámu Ježíš, který je nárožním kamenem. Takto vede církev vpřed. Jak říkal Pavel, tato církev je budova, jejímiž základy jsou apoštolové. Těch dvanáct, které vyvolil. Všichni hříšníci, všichni. Jidáš nebyl větší hříšník. Nevím, kdo byl největší hříšník. Jidáš, chudák, se zavřel před láskou a proto se stal zrádce. Ale všichni v nejobtížnějším momentě Utrpení utekli a ponechali Ježíše samotného. **Všichni jsou hříšníci. On je však vyvolil.**“*

„Ježíš – řekl papež František s odkazem na slova svatého Pavla – nás chce mít uvnitř církve ne jako cizince a přistěhovalce, ale jako členy, kteří mají »občanská práva«. V církvi nejsme přechodně, jsme v ní zakořeněni. V ní je náš život.

*„Jsme občané, spoluobčané této církve. **Pokud nevstoupíme dovnitř tohoto chrámu, abychom byli součástí této budovy a přebýval v nás Duch svatý, pak nejsme v církvi.** Jsme na prahu, díváme se a říkáme: »Ach, jaká krása... To je krása..«. Takoví křesťané nejdou dál než do recepce, stojí na prahu, a říkají: »Ano, jsem katolík... ano, ale nepřeháním. Tak...«.“*

„Takovéto počínání nemá smysl vzhledem k naprosté lásce a milosrdenství, které Ježíš ke každému člověka chová. Důkazem toho je postoj, který Kristus zaujal k Petrovi, jehož učinil hlavou církve, a **přestože tento první ze sloupů selhal, Ježíš odpoví odpuštěním a ponechá jej na jeho místě.**“

*„**Ježíše nezajímal Petrův hřích, hledal srdce.** Aby však toto srdce našel a uzdravil, modlil se. Ježíš se modlí za každého a uzdravuje každého z nás. **Nemůžeme chápat církev bez Ježíše, který se modlí, bez Ježíše, který uzdravuje.** Kéž nám Duch svatý dá všem pochopit, že tato církev, jejíž silou je Ježíšova modlitba za nás, je schopna uzdravit všechny.“*

29.10.2014

Římský biskup k evangelikálům: v úsilí o jednotu nečekejme na teology

Křesťané různých vyznání by neměli čekat, až teologové jejich církví dospějí k souhlasu, nýbrž se mají za sebe navzájem modlit a společně pracovat ve službě milosrdné lásky, prohlásil papež František při soukromém setkání se členy ekumenického sdružení *Ark Community*. Spoluzakladatelem tohoto

sdužení byl evangelikální pastor Tony Palmer, kterého pojilo s papežem Františkem dlouholeté přátelství. V lednu tohoto roku papež na jeho žádost vystoupil v prvním amatérském videozáznamu, který posléze shlédlo shromáždění pastorů letniční církve v Texasu. Po srpnovém tragickém úmrtí pastora Palmera se 10. října papež setkal s komunitou podruhé. Kromě arcibiskupa episkopální církve Roberta Wise byla přítomna také Palmerova vdova, Emiliana, která je italského původu. Rovněž při této schůzce v domě sv. Marty vznikl videozáznam, který komunita umístila na své [webové stránky](#).

Papež mluví španělsky s následným anglickým tlumočením. Asi dvacetiminutovou konverzaci zahajuje s humorem a oceňuje kuráž přítomných, kteří se za ním odvážili až do Vatikánu, kde by jim dříve hrozila hranice. Vzápětí ale přechází k vážným tématům a stejně jako v první nahrávce poukazuje na hřích rozdělení.

"Hřešíme proti Kristově vůli, protože se zaměřujeme pouze na rozdíly. Sdílíme však jeden křest a ten je mnohem důležitější než všechny rozdíly. My všichni věříme v Otce, Syna a Ducha svatého. A my všichni v sobě máme svatého Ducha, který se v nás modlí. Avšak také všichni víme, že existuje otec lži, otec všech rozkolů, anti-otec, ďábel, který vše rozvrací a štěpí. Co tedy máme dělat? Jít společně kupředu v tom, co nás spojuje, jak jsme o tom tak často mluvili s Tonym. Modlit se, aby nám Pán Ježíš svou silou pomohl a nedopustil, aby to, co nás rozděluje, nás dělilo ještě více."

Každý z nás má svou identitu a hledá Pravdu, pokračoval František, a naše církve mají vynikající teology. Avšak neměli bychom čekat, až se tito teologové dohodnou, dodal. Křesťané různých vyznání se spíše mají modlit za sebe navzájem a pracovat společně v duchu blahoslavenství a 25. kapitoly Matoušova evangelia, aniž by však tvořili nějakou instituci, nýbrž svobodně jako bratři. Papež se poté zmínil o ekumenismu mučedníků, který dosvědčuje mnoho pronásledovaných křesťanů.

"Nedávno jsem byl v Albánii, kde očití svědci vyprávěli o pronásledování křesťanů za komunistické diktatury. Tehdy se neptali – jsi katolík nebo pravoslavný? Ale: jsi křesťan? Prásk!"

V závěru papež vzpomněl na zemřelého pastora Tonyho Palmera a na jeho touhu po společné pouti, která by vedla k hostině u jednoho Pánova stolu.

30.10.2014

Ďábel není mýtus a musíme mu čelit zbrojí pravdy

Křesťanský život je boj proti ďáblu, světu a tělesným žádostem – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež komentoval dnešní čtení z listu sv. Pavla Efesanům (6,10-20), zdůraznil, že **„existuje ďábel“** a že **„proti němu máme bojovat zbrojí pravdy“**.

Petrův nástupce poukázal na skutečnost, že sv. Pavel užívá v souvislosti s křesťanským životem „vojenského slovníku“. Papež zdůraznil, že „život v Bohu je nutno bránit, musí se bojovat, aby bylo možné jej vést. Je třeba síly a odvahy, aby bylo možné obstát a zvěstovat. O pokrok v duchovním životě je nezbytné bojovat. Není to pouhé střetnutí, nýbrž ustavičný boj.“ Papež František poukázal na tři nepřátele křesťanského života: „ďábla, svět a tělo, tedy naše žádosti, které jsou ranami po prvotním hříchu. Spása – podotkl - je nám ovšem dána zdarma, ale jsme povoláni ji bránit.“

*„Před čím se bránit? Co mám dělat? »Obléci se do plné výzbroje Boží« - říká nám svatý Pavel. To co je Boží, nás brání, abychom čelili nástrahám ďáblovým. Jasně? Jasně. **Nelze si představit duchovní život či křesťanský život bez odporování pokušením, bez boje proti ďáblu, bez výzbroje Boží, která nám dává sílu a brání nás.**“*

Svatý Pavel zdůrazňuje – pokračoval papež – že **„naš boj nevedeme proti maličkostem, nýbrž proti knížatům a mocnostem, tedy proti ďáblu a těm, co jsou jeho“**.

„Tuto generaci – a mnohé jiné – však přesvědčili, aby věřila, že ďábel je nějaký mýtus, postava či idea, představa zla. Ďábel však existuje a my proti němu máme bojovat. Říká to svatý Pavel, nikoli já! Boží

Slovo tak praví. My o tom však nejsme moc přesvědčeni. Pavel pak popisuje tuto výzbroj, jednotlivé části Boží zbroje a říká: »stůjte tedy pevně, opásání pravdou«. Toto je Boží výzbroj: pravda.«

„Dábel – řekl dále František – je lhář, otec lhářů, otec lži. Svatý Pavel říká, že je třeba opásat se pravdou, obléci se pancířem spravedlnosti. Nemůžeme být křesťané, aniž bychom se bez ustání snažili být spravedliví. To nelze. Velice by nám pomohlo, kdybychom si položili otázku: věřím anebo nikoli? Trochu věřím a trochu ne? Jsem trochu zesvětštělý a trochu ne? Bez víry totiž nelze postupovat vpřed, nelze bránit Ježíšovu spásu. Potřebujeme »štit víry«, protože **dábel po nás nehází květiny**, nýbrž »ohnivé střely«, aby nás zabil. Musíme proto vzít »přílbu spásy a meč Ducha, to je slovo Boží« - řekl papež a vyzval k vytrvalé modlitbě: »při každé příležitosti prostě a modlete se«.

„Život je vojenská služba. Křesťanský život je boj, krásný boj, protože na každém kroku našeho života, kdy Pán zvítězí, obdařuje nás radostí, obrovským štěstím. Radost z toho, že v nás zvítězil Pán spásou danou zdarma. Ano, všichni jsme v boji trochu líní a necháme se svádět žádostmi a pokušeními. Jsme totiž všichni hříšníci. Neklesejte však na mysli. **Odvahu a sílu, protože Pán je s námi.**“

31.10.2014

Papež kázal o správném postoji křesťana k Zákonu

Křesťané, kteří příliš lpí na zákonu, zanedbávají spravedlnost, zatímco křesťané vázaní na lásku zákon dokonale plní – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

V dnešním evangeliu (Lk 14,1-6) se Ježíš ptá farizeů, zda je v sobotu dovoleno uzdravovat či nikoli. Ti však mlčeli. On se tedy dotkl jednoho nemocného a uzdravil jej. „Farizeové tváří v tvář pravdě mlčí – podotkl papež – ale potom za zády pomlouvají a snaží se Ježíše přivést k pádu. Ježíš těmto lidem vytýká, že lpí na zákonu do té míry, až zapomněli na spravedlnost a upírají dokonce pomoc vlastním rodičům s výmluvou, že dali peníze na Chrám. Co je však důležitější? Čtvrté přikázání nebo chrám?“

„Tato životní stezka lpění na zákonu je odváděla od lásky a spravedlnosti. Pečovali o zákon, zanedbávali spravedlnost. Pečovali o zákon, zanedbávali lásku. Byli vzorní. Byli vzorem. A Ježíš má pro takové lidi jen jediné slovo: pokrytci. Na jedné straně chodí po světě a hledají proselyty a potom zavírají dveře. Jsou to uzavření muži, kteří tolik lpí na zákonu - na liteře zákona, ne na zákonu, protože zákon je láska – že zavírají dveře naději, lásce a spáse. Muži, kteří umějí jenom zavírat.“

„Cesta věrnosti zákonu bez zanedbávání spravedlnosti a lásky – pokračoval papež s odkazem na list svatého Pavla Filipánům (Flp 1,1-11) – vede opačným směrem: od lásky k integritě, od lásky k rozlišování, od lásky k zákonu.“

„To je cesta, které nás učí Ježíš. Je zcela protichůdná té, kterou zastávají učitelé zákona. Cesta od lásky ke spravedlnosti vede k Bohu, zatímco cesta lpění na pouhém zákonu, na liteře zákona, vede k uzavřenosti, k sobectví. Cesta vedoucí od lásky k poznání a rozlišování, vede k dokonalému plnění, ke svatosti, spáse a k setkání s Ježíšem. Avšak ta druhá vede k egoismu a pyšnému pocitu spravedlnosti, ke svatosti v uvozovkách, ke zdání. Ježíš takovým říká: »Vám se líbí ukazovat se na veřejnosti, jak se postíte a modlíte...« a dodává pak směrem k lidu: »Čiňte, co říkají, ale ne to, co dělají.«“ Jsou to dvě cesty – pokračoval papež – a Ježíš nám svými drobnými gesty dává pochopit cestu lásky vedoucí k všestrannému poznání a k rozlišování. Bere nás za ruku a uzdravuje.“

„**Ježíš se přibližuje. Právě přiblížení je důkazem, že jdeme pravou cestou. Přiblížení je cesta, kterou zvolil Bůh, aby nás spasil. Přiblížil se k nám, stal se člověkem. Tělo, Boží tělo je znamením. Boží tělo je znamením pravé spravedlnosti. Bůh se stal člověkem, jako jeden z nás, a my se máme stát jako ti druzí, jako potřební, jako ti, kdo potřebují naši pomoc.**“

„Ježíšovo tělo – řekl papež František – je mostem, který nás přibližuje Bohu... není literou zákona, nikoli! **V Kristově těle zákon dochází naplnění a je tělem, které umí trpět, a dává svůj život za nás.** Kéž nám tyto příklady – končil papež - tento příklad Ježíšova přiblížení, od lásky k plnosti zákona, pomáhá, abychom nikdy nesklouzli do pokrytectví. Nikdy. Pokrytecký křesťan je ohavnost. Kéž nás Pán před tím uchrání!“